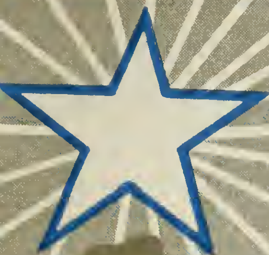
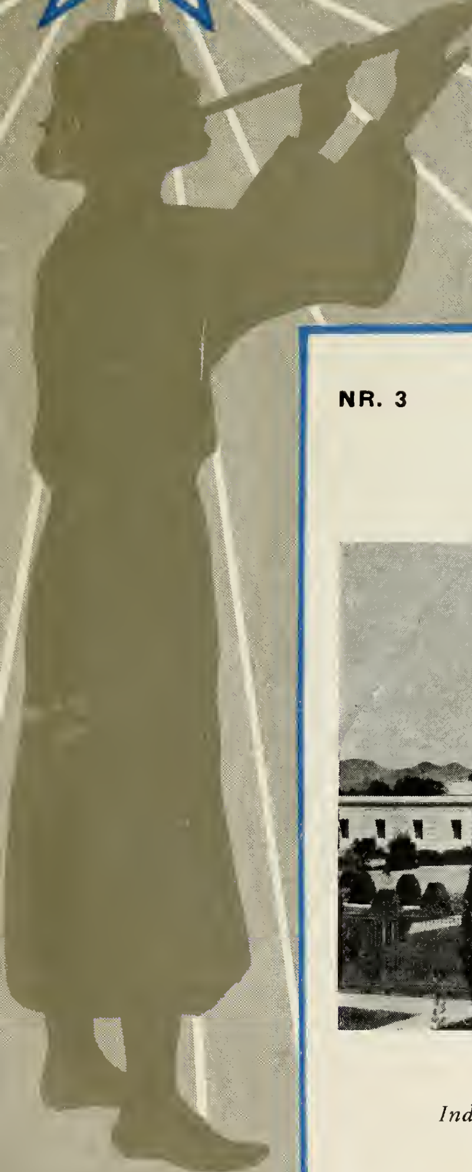
Skandinaviens Stjerne

NR. 3 MARTS 1954 103. ÅRGANG

Templet i Mesa, Arizona.
Indviet 1927 af præsident Heber J. Grant.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 MARTS 1954 103. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Vi har nu endelig fået en GUF nål til den danske mission. Det er noget, som mange har ønsket.

Prisen er kun kr 2,50. Pengene bedes indsendt samtidig med bestillingen på postgirokonto 333 38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Vi har også endnu nogle få *jubilæumsnåle* tilbage. Pris 2,50.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Mine kære brødre og søstre og med-missionærer!

Jeg føler mig i dag tilskyndet til at skrive lidt om Mormons Bog og nogle af dens lærdomme. Jeg er ikke så meget interesseret lige nu i dens lærdomme, som jeg er i at få folk til at læse Mormons Bog. Hvis vi vil læse nok i den, vil dens lære tage vare på sig selv, fordi den er så klar, så gennemgribende og så let at forstå. De forskellige mennesker har forskellige måder og forskellige formål, når de læser Mormons Bog. En af de bedste måder, jeg kender, til at læse Mormons Bog på, er at sætte sig i ro alene og i en halv time hver dag læse i den; det vil undre Dem, hvor meget godt det vil gøre Dem. Hvis De læser Mormons Bog, vil De være nødt til at overholde Guds befalinger; hvis De læser Mormons Bog, vil De være nødt til at efterleve dens lærdomme. Læs Lære og Pagter 17:6, hvor vi har Herrens ord om dens sandfærdighed og hvordan den blev oversat. Læs Mormons Bog på grund af de gode ting, som Lære og Pagter siger om den. (L. & P. 1:29, 19:26, 24:1, 20:9, 33:16 og 42:12). Når De har læst disse vers, tror jeg, De vil være klar over, at Herren havde meget at gøre med oversættelsen af Mormons Bog. Hvis De vil læse Mormons Bog, vil den støtte Dem mod angreb fra alle de folk i dag, som ikke tror på Bibelen. Hvis De vil læse Mormons Bog, vil De finde, at den understøtter Bibelen som Guds ord. Den bekræfter de fem Mosebøger som Guds ord og skrevet af Moses. Mormons Bog henviser til Esajas's profetier og anerkender dem som kommet fra Gud. De vil i 3 Nephi finde, hvor Herren viser sig for nephiterne, at han siger: »Store er Esajas's ord«. Jeg vil råde Dem til at læse det.

Vi bor læse Mormons Bog, fordi der findes mange principper deri, f. eks. om dåben, som er meget klare og lette at forstå, men i Bibelen er de ikke så tydelige. Menneskets handlefrihed og det ansvar, som følger med den, er meget tydeligt forklaret i Mormons Bog, 2 Nephi 2:27. Læs dette. Der findes skriftsteder i Mormons Bog, som opbygger os, når vi føler, at vort arbejde er hårdt, og at vi har for mange pligter. Læs 1 Nephi 3:7. Hvis vi sommetider synes, vi bliver bedt om at ofre for meget for evangeliet, så læs i Mormons Bog om Lehi, da Herren sagde til ham, at han skulle forlade al sin rigdom, alle sine venner og slægtninge og alt, hvad han havde kært, og gå ud i orkenen, og se, hvad hans trofasthed gjorde for ham. Han blev fader til en nation af store folk. De amerikanske indianere er de tiloversblevne af Lehis sæd og direkte efterkommere af Abraham.

Et af de største eksempler på tro findes i Mormons Bog, da Nephis brodre gjorde nar af ham (læs 1 Nephi 17:17). Da de gjorde nar af ham og knurrede mod ham, rejste han sig midt iblandt dem og fyldt med Herrens ånd talte han til dem (læs 1 Nephi 17:50). Hvis vi ønsker, at Herrens Ånd skal komme til alt folk, så læs, hvad der står i Moronis Ord i Mormons Bog, 7. kapitel fra vers 40 til slutningen.

Lad mig til slut sige, at denne bog blev givet til os ved Guds gave og kraft, og jeg kan bevidne for Dem, at der er ingen anden bog på jorden i dag, som kan bringe et menneske nærmere

til Gud, end Mormons Bog, så jeg vil derfor sige, lad os læse den atter og atter.

Må Herren velsigne os og vejlede os i dette, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Apostel Moyles besøg i den danske mission

Fredag den 12. februar ankom apostel Henry D. Moyle og hans hustru, søster Alberta W. Moyle, til København med flyvemaskine fra Finland. Allerede samme aften holdtes et stort offentligt møde i København, hvor apostelen var hovedtaler. Kirken var fyldt til sidste plads af søskende og venner, såvel fra selve København som fra andre grene i missionen, og det blev et vidunderligt møde, hvor vi alle glædede os over at have en Herrens apostel iblandt os.

Aftenen indledtes med, at forsamlingen sang »Hav tak for profeten, du sendte« og bøn ved broder Paul Kragh, hvorefter koret sang »Priser vor Gud«. Grensforstanderen, broder Aage Stilling, bød velkommen, specielt til vore gæster fra Salt Lake City, og udtalte bl. a., at vi kun kan opnå fred og lykke på jorden ved at efterleve Guds bud og love, og at der kun findes een sand kirke på jorden, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Søster Alberta W Moyle udtrykte sin store glæde over at være i Danmark; i alle de mange lande, de har besøgt i de sidste 3 måneder, har de mødt vidunderlige søskende; vi har mange velsignelser og får mange lejligheder, hvis vi blot tager imod dem. Søster Moyle bar derefter sit vidnesbyrd om Kirkens sandhed og fortalte en lille historie om admiral Byrd, som drog til Nordpolen, hvor der var mørkt og koldt, og da han blev utålmodig, vandrede han ud i mørket og natten, men følte stadig, at han ikke var alene, Gud var med ham. Til slut udtalte søster Moyle sin glæde over at skulle rundt i Danmark og sin tak for den venlighed, der havde mødt dem, og de smukke blomster, hun havde fået, og bad Gud velsigne os alle.

En sekstet sang »Højt op på bjergets top«, og missionspræsident Junius M. Sorensen talte derefter til os. Han sagde bl. a.: »Vi ønsker alle sandheden. Hvordan kan vi kende sandheden? De sidste dages hellige er anderledes end alle andre religioner, vi tror på ny åbenbaring, som er den eneste måde at få sandheden på. Gud har sagt os, hvordan Kirken skulle organiseres og hvordan de forskellige ordinancer skulle udføres. Profeten Joseph Smith modtog åbenbaringer fra Gud, og Lære og Pagter indeholder 136 af disse åbenbaringer. Præsident Sorensen citerede derefter nogle skriftsteder fra Lære og Pagter, der viser, at Mormons Bog er sandhed og indeholder Guds ord og evangeliets fylde. Sandheden skal frelse os eller fordømme os, så lad os

Apostel Moyle og hustru, fotograferet på Københavns hovedbanegård på gennemrejse til Sverige.

være forsigtige med, hvad vi lærer, og lad os prøve at forstå sandheden.

Efter en kvartet ved fire missionærer, »O, min Fader«, talte derefter Apostel Henry D. Moyle. Han udtrykte sin glæde over at være i København i aften; han sagde derefter: Det er en ære at kunne hæve min stemme for det evige evangelium. Det er i aften som at være i en anden tid, i går aftes talte jeg i en gren i Finland. Turen fra Finland til Danmark ville tidligere have taget 3—4 døgn med damper, og nu kan den gøres på 4 timer i luften. Det får os til at tænke, at når mennesker kan gøre så meget, hvad må så ikke Gud kunne gøre? Det er interessant at kunne leve i en tid, hvor de menneskelige fremskridt er så store. Går religionen også fremad? Det ville være mærkeligt, hvis alt andt går fremad i verden, men kun ikke religionen. Vi kan se, at de forskellige kirker i alle lande kun har lille eller slet ingen fremgang. Hvad er forskellen mellem deres kirker og vor? Forskellen er, at vi har den Helligånd, og vor Kirke er grundlagt på åbenbaring. Folk spørger, hvordan får vi åbenbaring? Åbenbaring kommer direkte fra Gud, og hvorfor skulle Gud ikke åbenbare sig i vor tidsalder, som han gjorde tidligere? Der er på ethvert tidspunkt kun een mand på jorden, der får åbenbaring, og det er hans profet, hans talerør på jorden. Han alene kan få åbenbaring for Kirken, og der er kun een Kirke. Vi har ikke een Kirke i Danmark, een i Sverige, een i Finland, men kun een Kirke, der omfatter alle sidste dages hellige. Når vi læser 4. kapitel i Brevet til Efeserne, ser vi, at der står »een Herre, een tro og een dåb«. Der var et frafald, der begyndte omkring 100 år efter Kristi korsfæstelse, og dette fafald kom på

grund af adsplittelsen mellem de mange kirker. Een biskop eller grensforstander får ikke åbenbaring angående *sin* gren og en anden angående *sin* gren. Alle åbenbaringer vil komme gennem Profeten David O. McKay og ikke gennem nogen anden, og kun på denne måde kan Kirken bevare sin enhed og uangribelighed, og så længe vi følger evangeliets orden og de forskellige ordinancer, vil Kirken bevare en fuldkommen enhed. Ingen missionspræsident får åbenbaring for sin mission. Gud anser ikke personer, den ene af os er lige så velanset som den anden. Det er lige så nodvendigt for Kirkens Præsident og de tolv apostle som for de andre medlemmer at adlyde Kirkens love; der er ikke een lov for embedsmændene og en for de menige medlemmer, thi en dag kan embedsmændene være menige medlemmer, og de menige være embedsmænd.

Jeg har siddet i nærheden af en profet i det øjeblik, han fik en åbenbaring, en åbenbaring, som påbegyndte et nyt sekel indenfor Jesu Kristi Kirke, og da Præsident McKay kom frem med denne åbenbaring til apostlene, så vidste de 15 brødre, der var tilstede, at Gud havde talt gennem sin profet, og vi har allerede i verden resultatet af denne åbenbaring, ikke blot medlemmerne af Kirken, men også mange andre er blevet velsignet. Det er overordentlig vigtigt for os at anerkende den sandhed, at vi skal modtage det, som præstedommet giver os.

Apostel Moyle fortalte derefter en oplevelse, han havde haft, da Præsident George Albert Smith og de 12 apostle havde droftet en sag. Hver apostel kom frem med sit synspunkt på sagen, og apostel Moyle, som den gang var den yngste apostel og derfor skulle tale sidst, var overbevist om, at han havde den rette losning på sagen, men da han havde udtalt sig, sagde Præsident Smith: Intet af dette har nogen betydning, sagen skal afgores således. Og han fortalte hvordan. Apostel Moyle og de andre apostle følte øjeblikkelig, at præsident Smiths afgørelse var den rette, og at Gud havde talt gennem ham, og de bojede sig lydigt for det.

Der er ikke noget skont i, at vi får vor egen vilje sat igennem, men det kræver stor tro at skubbe vore egne folelser til side og adlyde præstedømmet, men hvis vi adlyder, og det viser sig at være forkert, er det præstedommets ansvar og ikke vort. Hvis man ikke er lydig, har man grund til at frygte. Vi må være villige til at adlyde en grensforstanders afgorelse, og hvis han begår en fejltagelse, må han selv tage ansvaret for det, ellers er ordenen indenfor Kirken ødelagt.

De missionærer, som sendes ud, er kaldet af Gud gennem hans profet for at prædike evangeliet. Jeg er i Kirken i dag, fordi en ung missionær kom til mine oldeforældre, og vi skylder alle missionærer, at vi er kommet ind i Kirken. Måske synes vi, at missionærerne tidligere var bedre end nu, men missionærerne i dag er lige så fine, som de nogensinde har været, og om nogle år vil vi se tilbage og betragte dem på samme måde, som vi betragter dem, der kom til vore

forældre. Herren arbejder gennem sine børn på jorden. Ingen af os er fuldkomne, heller ikke missionærerne, men de er udsendt af Herren for at prædike Jesu Kristi evangelium til menneskene. De sidste dages hellige ude i verden er meget gode mod missionærerne, men sommetider glemmer vi at tænke på, hvorfor de er ude i verden. De er ikke på mission for at besoge medlemmerne og heller ikke for at spise medlemmernes mad, men de er her for at prædike evangeliet. Jeg har det budskab til medlemmerne af denne mission fra de brodre, som præsiderer: Hvis medlemmerne inviterer missionærerne til deres hjem, skal de samtidig invitere deres naboer, for at missionærerne kan prædike evangeliet til naboerne, medens de besoger jer. Præsident McKay har foreslået, at hvert eneste medlem indenfor Kirken skal omvende een person i lobet af 1954, og vi har samtidig missionærer ude i verden til at hjælpe dem med at omvende denne ene person. Hvis dette gøres, vil København kunne have 10 grene i løbet af ikke ret lang tid. Der er i virkeligheden medlemmer nok i ojeblikket til at Kobenhavn nu kunne deles i 3—4 grene. Hvis hvert medlem hvert år kan bringe en af sine naboer ind i Kirken, da vil dette medlem få æren derfor. Lad os invitere vore naboer til vore møder, og lad det ikke gå som med en mand i Salt Lake City, som i 30 år hver dag gik forbi et modehus, og ingen inviterede ham ind; men endelig var der en, som bød ham indenfor, og kort tid efter var han og hans familie døbt, men han var ked af, at han i disse 30 år ikke havde kendt evangeliet. Præsident McKay venter, at hvert medlem gør sin pligt, og Kirkn vil da kunne vokse med en halv million nye medlemmer i løbet af et år. Vi skal selv efterleve evangeliet, det er den bedste måde til at få folk interesserede i Kirken.

Til slut bar apostel Moyle sit vidnesbyrd om Kirkens sandhed, og bad Gud velsigne den danske mission og bringe os fremgang og give de sidste dages hellige i Danmark mod til at være et lys på bjerget.

Efter apostel Moyles tale sang koret »Råb, I klipper, hojt med fryd«, og broder Jørgen Ringheim sluttede med bøn. Tilstede 255.

M. K.

Lørdag aften den 13. februar talte apostel Henry D. Moyle ved et stort offentligt mode i Randers. Efter at forsamlingen havde sunget »Hav tak for Profeten« og broder Alex Nielsen havde åbnet med bon, sang koret »Guds Ånd som en ild«, og broder Rasmus Jensen bod velkommen. Derefter talte søster Alberta W. Moyle, som forst udtrykte sin store glæde over at være i Randers i den smukke nye kirke. Lad os prøve at forbedre os i dette år, sagde hun, og ikke spilde tiden, lad os hver dag anvende nogle minutter til at studere eller bruge vore evner på noget, vi holder af, så vil vi blive overraskede over vor fremgang. Søster Moyle fortalte derefter en historie om en violinist, hvis lærer sagde til ham, at når han spillede, skulle han prøve at nå stjernerne. Lad os også prøve at nå en stjerne i alt, hvad vi udfører, så vi kan gore alting bedre for hver dag.

Efter en duet »En stakkels sorgbetynget mand« ved søster Alice Koitzsch og søster Hedvig Kristensen, hørte vi nogle bemærkninger fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen talte til os.

Derefter sang en kvartet »Fra himlens høje hvælv«, og apostel Henry D. Moyle fik så ordet.

Apostel Moyle udtrykte først sin glæde over at have lejlighed til at mødes med søskende i denne smukke by. Under sine lange rejser har han følt, at vi her i Danmark, ligesom i de andre lande, nyder Herrens Ånd ved vore møder. Jeg har lagt mærke til, udtalte apostlen, at evangeliet gør folk bedre og giver dem fremgang. Han fortalte om, hvordan han sammen med sin fader var rejst en tur til Canada, hvor hans oldefader, ene af tolv brødre, havde sluttet sig til Kirken. Han besøgte sin familie i Canada og så, at de alle havde det dårligere i materiel henseende end for hundrede år tilbage, da oldefaderen blev døbt og rejste til Utah, hvorimod han havde kunnet lade sine børn uddanne, og deres børn og børnebørn havde kunnet studere, og han havde forøget sin formue, så han nu ejede mere end de elleve brødre tilsammen. Da de alle var af det samme blod, måtte det være evangeliet, der var skyld i denne store forskel, og derfor siger vi til folk i verden i dag: Man kan ikke studere Jesu Kristi evangelium uden at have fremgang.

I alle kirker i verden i dag har der altid været præster, der prædikede til folket, medens medlemmer aldrig har lejlighed til det. Kristus sagde til sine disciple, at de skulle gå ud i al verden og prædike, men ingen af de andre kirker føler nogen forpligtelse til at prædike for andre mennesker. Ganske vist er der nogle få kirker, der sender missionærer ud, men de bliver betalt for det, og der er kun få af dem. Vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er alle missionærer, og vi prædiker ikke for penge. Når vi bliver kaldet til at gå på mission, forlader vi vort civile arbejde og prædiker evangeliet. Blandt apostlene er der mænd af alle professioner, men de forenes alle i det ene, at prædike evangeliet. Og det har intet at sige, hvilket land de kommer fra, alle kan blive kaldet til de højeste embeder i Kirken. De mænd, der kaldes, er mænd, der altid har været ydmyge. Apostel Moyle fortalte derefter en historie om en sag, som han og hans fader havde diskuteret og ikke kunne blive enige om. De var begge sagførere og boede i et ward, hvis biskop aldrig havde gået i skole. Alligevel ønskede hans fader at fremlægge sagen for biskoppen og lade ham afgøre den. Han havde en sådan tillid til Guds præstedømme og til, at Gud ville inspirere biskoppen til at give det rette svar. Jeg kan ikke sige, sagde apostlen, at jeg på den ene side tror, at Gud har gengivet Jesu Kristi evangelium til jorden, og på den anden side, at jeg ikke vil følge de mænd, der præsiderer over dette evangelium.

Sommetider spørger folk os, hvorfor Kirken blev oprettet i Amerika og ikke i Europa. Jeg tror, at Frelseren selv har besvaret dette spørgsmål. Da han kom til jorden, oprettede han sin Kirke på det østlige

fastland, og de modtog ikke evangeliet, men korsfæstede Frelseren. Og der er en anden grund til, at evangeliet blev gengivet på det vestlige fastland. I Amerika var der absolut religionsfrihed, og ikke nogen statskirke. Kirke og stat er fuldstændig adskilte. Der var mange forskellige kirkesamfund, og selv medlemmerne indenfor den samme familie kunne tilhøre hver sin kirke. Derfor rejste det spørgsmål sig ganske naturligt, hvilken af disse kirker skulle de slutte sig til? I de europæiske lande var der derimod en statskirke, og folk sagde derfor, vi har en kirke, vi behøver ikke nogen anden.

Nogle er født indenfor Kirken, andre har måske kun været medlemmer nogle få år, men når vi modtager kaldet og kommer ind i Kirken ved dåben, modtager vi det samme, nemlig evangeliet. Det sidste medlem, der er døbt i Kirken, er lige så værdifuld i Herrens øjne som de, der har været medlemmer hele deres liv. Vor Fader anser ikke personer.

Jeg ved, at jeg besidder Guds præstedømme, og at Herren har befalet os at give dette præstedømme til andre. Derfor tilbringer vi en del af vor tid med at rejse omkring i verden og give præstedømmet til vore brødre, noget de ikke kan købe for penge, og som de kun kan få, hvis de er værdige dertil. Sommetider beklager de hellige i Europa sig over, at der ikke er patriarker her. Men ved De, at enhver fader, som modtager præstedømmet, er en patriark i sin egen familie? Han kan give sine børn en patriarkalsk velsignelse, lige så vel som Kirkens patriarker, og en sådan patriarkalsk velsignelse kan optegnes i familiens optegnelser, ligesom de velsignelser, der gives af Kirkens patriarker, nedskrives i Kirkens bøger.

En ny tidsalder for Kirken oprinder nu. Vi bygger templer i Europa, for at alle præstedømmets velsignelser kan blive tilgængelige for de hellige på dette fastland. I Bern er alle udgravninger til templet færdige nu, og vi planlægger at indvie templet i september 1955. Det vil være færdigt næste år. Enhver, der holder det melkisedekske præstedømme, kan tage sin familie med sig til templet, hvis han er værdig, og foruden at give dem en patriarkalsk velsignelse, kan han give dem den vidunderligste velsignelse, som Herren har til sine børn.

Siden jeg kom til Europa i denne vinter, har den tanke præget sig hos mig, at vi må have en foryngelse indenfor Kirken, for at vi kan være værdige til at gå i templet. Vi kan ikke komme i templet, hvis vi er uværdige, og Herren ved, om vi er værdige eller ej. Vi må holde hans befalinger, hvis vi vil nyde hans velsignelser, så jeg beder jer, søskende, at sætte jert hus i orden. Tempelordinancerne vil blive foretaget på jeres eget sprog. Der vil også blive bygget et tempel i England, så man let kan komme til et af disse templer fra Danmark.

En af de bedste måder til at gøre os værdige til at gå i templet, er ved at være missionærer. Hvis vi lærer vor næste Jesu Kristi evangelium, vil vi begynde at gøre os egnede til at gå i Herrens hus. Når De inviterer missionærerne til Deres hjem, så invitér også Deres venner og hold et husmøde.

Jeg er kommet til dette land for at velsigne det, velsigne dets folk, velsigne alle dets interesser, og vi beder altid, at der altid må være frihed i Danmark, at De må have fred og sikkerhed mod undertrykkelse. Vi ved, at hvis vi vender vort sind og vort hjerte og vore tanker mod Gud, vil han beskytte os og tage vare på os, og give os de velsignelser, vi behover.

Jeg velsigner jer i jeres hjem, og også jeres familie, og beder jer leve hver dag lidt nærmere til vor himmelske Fader. Må hans rigeste velsignelser hvile over jer, beder jeg i Jesu Kristi navn, Amen.

Efter apostel Moyles tale sang forsamlingen »Kom hellige«, og broder Jorgen Maegaard sluttede med bøn. Tilstede ialt ca. 300.

L. H.

Grenskonferencen i Odense blev afholdt i forbindelse med apostel Henry D. Moyles besog søndag den 14. februar. Søndagsskolen blev afholdt som sædvanlig, og umiddelbart før præstedømmets møde kl. 11,45 ankom apostel Moyle og missionspræsident Junius M. Sorensen med toget fra Randers.

Efter den indledende sang og bøn bød grensforstanderen, broder Chr. Klokker Hansen, velkommen, specielt til gæsterne, og meddelte, at der for fremtiden skulle siddes ned også under åbningssangen. Tiden blev derefter overgivet til missionspræsident Sorensen, som udtrykte sin taknemmelighed over at være tilstede og fortalte, at møderne i København og Randers havde været store sukcesser. Han udtrykte også sin taknemmelighed over, at en af Kirkens 12 apostle var i stand til at være tilstede, og talte derefter om den store magt, som vi er i besiddelse af som medlemmer af præstedømmet.

Derefter talte apostel Moyle og udtrykte forst sin glæde over at kunne besøge de hellige i deres eget fædreland og fortalte, at i mange år havde hans nærmeste nabo været en dansker ved navn Jensen, som havde været hoftjener hos den danske konge. Derefter sagde apostlen, at noget af det vigtigste, og det vi skulle lægge mest vægt på som medlemmer af præstedømmet, er broderskabets bånd mellem os. Hvis vi ikke bar denne kærlighed til hinanden, var vi ikke værdige til at holde præstedømmet. Vi har alle lært om ægteskabets evighed, men det er ikke mere evigt end broderskabet mellem præstedommets medlemmer; der er tilstrækkeligt godt i det dårligste menneske og tilstrækkeligt dårligt i det bedste menneske til, at vi alle kan lade være med at dømme hinanden. Tilgiv først din broder, og bed derefter til Herren, om han vil tilgive ham, og hvis du gør det, vil du pludselig opdage, at broder Moyle i virkeligheden er en ganske flink fyr!

Apostel Moyle læste derefter fra Lære og Pagter 121:34 og formanede os til aldrig at kritisere eller dømme.

Tilstede 37.

Kl. 14,30 afholdtes nadvermøde. Efter at forskellige ordinancer var blevet udført, blev missionens, distriktets og grenens autoriteter opretholdt. Efter nadveren talte grensforstander, broder Chr. Klokker

Hansen, til forsamlingen og formanede os til at give agt på Guds tjenere og komme til en tro på vor himmelske Fader, og bar til slut sit vidnesbyrd om evangeliets sandhed. En trio ved Inge og Bente Kristiansen og Lilli Christoffersen sang »Rösslein auf der Heide«, hvorefter distriktspræsident, ældste Ben S. Hansen, talte og udtrykte sin glæde over, at en apostel var til stede, og sammenlignede tilstandene indenfor Kirken med tilstandene på Kristi tid.

Efter at koret havde sunget »O, kom, du Zions Konge, kom«, talte apostel Moyle, der udtrykte sin glæde over at overvære denne grenskonference og sagde, at han og hans hustru følte sig fuldkommen hjemme, og at vi alle i Ånden er beslægtede med hinanden. Vi ved, hvor vi kommer fra, vi ved, hvorfor vi er her, og vi ved, hvor vi går hen. Alt, hvad jeg kender, eller vil komme til at kende, vil jeg give til andre, og der er ingen glæde i livet, som ikke vil blive større, hvis vi deler den med andre. Vi er en udvalgt generation, et udvalgt folk. Jeg føler mig sørgmodig over folk, som går i seng uden at have haft udvikling i løbet af dagen.

Apostelen læste derefter fra Lære og Pagter 93:8 og udtalte til slut, at templerne i Europa bliver bygget på grund af de helliges trofasthed.

Tilstede 126.

Aftenmødet begyndte kl. 19. Efter den indledende sang og bøn sang koret »Tys, vær stille«, hvorefter søster Alberta W. Moyle fik lejlighed til at sige et par ord. Søster Moyle udtalte, at hun havde været rundt i dag og se på bygningen, og hun syntes, det var en pragtfuld bygning, og hun håbede, at de forskellige medlemmer måtte forstå at værdsætte den. Derefter udtalte hun, at bag hver god mand er der en god kvinde, det var der en lille dreng, der aftenen i forvejen havde sagt til hende oppe i Randers.

Søster June Pehrson og søster Thersa Ferrell sang derefter »Open the Gates of the Temple«.

1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, var aftenens næste taler. Præsident Nielsen udtrykte også sin glæde og taknemmelighed over at være tilstede her i Odense, og over, at så mange var tilstede. Han talte derefter om, at tegnene viste os, at Kristi komme ikke var langt borte, og han advarede folk om de ting, der ville ske, hvis de ikke omvendte sig.

Soster Mary G. Sorensen sang »Jeg stod i dag, hvor Jesus stod«, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen fik ordet. Han udtalte, at hvis der ikke havde været nogen kvinder, ville der ikke være flere mænd tilbage om hundrede år. Der er i aften to kvinder for hver mand, og det er vi glade for. Præsident Sorensen sagde også, at kvinderne respekterer mændene meget, og at vi gennem historien har set, at mange kvinder har haft store missioner at udføre her på jorden. Præsident Sorensen bar til slut sit vidnesbyrd om, at evangeliet er sandhed.

Aftenens sidste taler var apostel Henry D. Moyle. Apostelen sagde

bl. a.: Jeg har nydt hvert minut gennem denne dag, og det har været en pragtfuld oplevelse for mig. Jeg tror bestemt, at det danske folk er lige så lykkeligt som noget andet folk i Europa. Han talte derefter om kvinderne og udtalte, at man skal være god mod sin hustru.

Mødet sluttede med »Hav tak for Profeten« og bøn ved broder Erik Andersen. Tilstede 190. *B. A. J.*

Ved alle møderne i København, Randers og Odense fungerede missionssekretær, ældste Werner S. Rønne, som tolk, og løste den store og vanskelige opgave på glimrende måde.

Fortsat artikel:

I EVANGELIETS NET

Historien om

ANNA KARINE GAARDEN WIDTSOE

Af JOHN A. WIDTSOE

Fiskerne ser roligt på sådanne storme og betragter dem som en del af det liv, som skæbnen har villet, at de skal føre. Selv om de første nybyggere må have været i besiddelse af usædvanligt mod, eftersom fortroligt kendskab til fare fremkalder foragt for den, så har dog den stadige spillen hasard med Nordatlantens elementer fæstnet visse træk ved folkene, mænd såvel som kvinder.

Den norske fisker på den yderste ø er stor og stærk. Han har udviklet et skarpt øje, en omhyggelig tankegang og sund dømmekraft, som er nødvendigt for ham for at leve i sikkerhed og få fremgang midt i havets forvirrede og vilde aktivitet. Mindet om hans nærmeste, der har mistet livet og er blevet ført bort af havet, og den stadige trusel om det øjeblik, da han måske selv skal blive opslugt af havet, fylder ham med en vemodig barskhed, som ofte fejlagtigt antages for stolthed eller tungsindighed af dem, som ikke forstår landet. På den anden side, når han fisker dagen lang i sin lille båd, langt borte fra kysten, tænker han kærligt på hustru og børn og andre kære, som hjemme ivrigt ser op mod himlen efter tegn på en kommende storm, og han bliver varm og øm om hjertet. På samme måde må kvinderne hærde sig imod mulige ulykker, og deres kærlige tanker går ud til mændene på havet. Der er en mærkelig blanding af strenghed og blidhed hos øernes befolkning. Den mand, der uforfærdet vil føre ligene af sine venner, der er druknet i den sidste storm, hjem, vil græde over et barns sorger.

Det er kun naturligt, at folk under sådan indflydelse har udviklet et stærkt religiøst udsyn. Mennesker kan ikke leve i nær kontakt med naturen og være vidne til dens mange stemninger uden at blive overbevist om, at der bagved havets kolossale bølger, de snehvide brådsøer og brændinger, den heftige vind og det ængstelige sind, bag det blide solskin, det spejlblanke hav, blomsterne på øen og hjertets fred findes en herre over storm og stilhed. Der er ingen vantro på den yderste ø. Sandt nok, de bryder ofte med folkekirkens vedtægter og regler, men de dyrker Gud i sandhed, en Gud de bedre kan forstå, end den, som præsterne danner. De kommer hviledagen i hu, læser Bibelen og andre gode bøger, følger med i dagens nyt, og de fleste af dem kan citere store dele af Bibelen og den bedste litteratur i landet efter hukommelsen og med stor værdighed. De må læse for at være lykkelige.

Befolkningen på den yderste ø er langt fra fuldkommen. De er selvstændige, holder strengt på deres ret og er heftige af sind. De ser på den fremmede med mistænksomhed, og hvis han er uværdig, bliver han behandlet køligt. Selv om mændene til tider må kæmpe for livet, er deres arbejde hovedsagelig let, og de er tilbøjelige til at tage den med ro. De bruger ikke mange ord, men mener hundrede gange mere, end de giver udtryk for i ord og handlinger. Fremfor alt elsker de ærlighed; en tyv bliver skyet som pesten; sandheden holdes i ære af dem.

Blandt sådanne mennesker levede Anna Karine Gaarden størstedelen af sin barndom og ungdom.

KAPITEL III.

Barndommens dage.

Familien Gaarden var lille: Fader, moder og to børn, Anna Karine, den ældste, og Petroline Jørgine, fire år yngre. En broder døde ved fødselen. Da Anna blev født, boede hendes farfader, der var i firserne, hos familien.

Annas barndom henlevedes i behagelige omgivelser efter øens beskedne målestok. Hendes fader var en forholdsvis holden mand; hun boede i det ældste og på den tid det største og bedste hus i landsbyen. Hendes fornødenheder blev rigeligt tilfredsstillet, og forældrene tog sig kærligt af hende sammen med slægt og venner.

Faderen, Peder Olsen Gaarden, af middelhøjde, spinkel af vækst og med fine træk og høflig af væsen, var faktisk mere en åndens end en håndens arbejder; i andre omgivelser ville han have været typen på den lærde og den fine herre, en lille smule lapset i klæder og manerer. Hans stadige kontakt med mennesker fra mange lande, når han lodsede fremmede skibe

gennem de norske fjorde, havde gjort ham kosmopolitisk i sit syn på mangt og meget; hans hjertelige, selskabelige naturel havde gjort ham meget populær langs med kysten. Som lods havde han måttet skaffe sig en noget bedre uddannelse, end hvad der sædvanligvis var almindeligt dengang. Dette gjorde også sit til at gøre ham til en leder i det lille samfund. Han tjente gode penge, men brugte dem rask væk og ikke altid særlig klogt. Hans hu stod til familien, og han var meget stolt af sine kønne døtre.

Hver dag klatrede han til bestemte tider op til det højeste udsigtspunkt og så ud over horisonten i sin kikkert. Var der et skib i sigte, som signaliserede efter lodsen, så måtte han, enten han ville eller ej, om vejret var godt eller dårligt, af sted og passe roret og lodse det til dets bestemmelsessteds sikre havn. Eftersom der var livlig trafik udenfor den yderste ø, var han borte fra hjemmet meget af sin tid.

Moderen, Beret Martha Haavig, var en høj, rank, værdig kvinde, venlig og gavmild af naturen. Hun havde arvet megen kraft fra sin fader. Denne mand, Jørgen Arntsen Haavig, der, som allerede nævnt, ene ejede landsbyen Hovik, må have været af en kraftig og bestemt støbning. Det fortælles, at når hans fod kom til at berøre gulvet, når han vendte sig i sin stol, skjulte katten sig bag buffeten! Han havde fem sønner og to døtre, som han alle opdragede til at blive stålsatte og hæderlige mænd og kvinder, og som han alle efterlod et beskedent udkomme, da han gik til sine fædre. Annas moder havde fået meget af denne mands lederevner i arv.

Der trængtes til en fast, styrende hånd i Gaarden-familien. Annas fader var som lods ofte borte fra hjemmet, undertiden i uger ad gangen. Desuden var husstanden stor, selv om familien var lille. Peder Olsen Gaarden var ikke alene lods, men han ejede også en hel fiskeri-udrustning, flere både, mange garn og andre fiskegrejer og havde adskillige folk i sit brød til at se efter sine fiskeriforetagender. Disse folk boede i en af bygningerne og spiste hos familien. Så var der den elskede Ingeborg (Mikkelsen), barnepigen, som aldrig forlod de to piger, førend de som voksne fløj bort fra den hjemlige rede. Der var også anden medhjælp, eftersom det tiltrængtes. Alt i alt var det en husholdning, der krævede daglig, klog ledelse, som den unge hustru og moder var glimrende egnet til at give. Faderen tjente godt og kunne lide at bruge penge; hun lagde bånd på hans rundhåndethed. Og familien blomstrede under sådant samarbejde.

Moderen var blid af naturen, selv om hun var nøjeregnende og praktisk, og hun elskede sine to døtre meget højt. Hun gik i gang med at opdrage dem til at blive lykkelige kvinder. De skulle have lov til at lege i sommersol og vinterregn, men de

måtte også lære, hvad det ville sige at have pligter. Derfor blev de fra barnsben opdraget til at have små opgaver, som var afpasset efter årstiden.

Husstanden skulle have mad hver dag, huset gøres rent med friskt, rent sand strøet på dagligstuegulvet; køerne skulle fodres, vandes og malkes, fårene passes, fisk gøres i stand til det næste måltid, og der skulle hentes tørv, og masser af andre små hverv måtte udføres; men der måtte altid sendes noget til de fattige, thi moderen troede, at »den, der er god ved den ringe, låner Herren«.

I disse daglige pligter fik de små piger lov til at tage del, og da de blev ældre, måtte de udføre deres part. Barnepigen Ingeborg, som daglig tog sig af børnene, lod dem bage kager i den lange, mørke ovn og koge fisk, som de selv havde valgt, i små gryder, som blev hængt over komfurets ild; de måtte hjælpe med til at bære køkkenaffaldet, som de havde kogt og gjort velsmagende, ud til køerne — thi på øen kan køerne lide fiskesuppe — og at rulle sig og lege i det rene sand, som blev spredt ud over gulvene, hvor fiskerne med de tunge støvler boede. Fra de var ganske små, blev pigerne belært om deres små daglige pligter.

Foruden de daglige pligter var der de forskellige årstiders krav, som pigerne tog del i eller var med til som tilskuere.

Tidligt om sommeren gik mændene ud til den nærmeste tørvemose for at skaffe brændsel, skar små firkantede stykker ud, noget større end almindelige mursten, som kvinder og børn så stablede op i løse stakke, så de kunne tørres indtil efteråret, når de lette tørv blev kørt til landsbyen, i almindelighed af kvinderne, børnene og de ældre mænd, som ikke var ude at fiske. Det var vældig sjovt for pigerne, når de var ude at stakke tørv og kunne strejfe omkring i det frie, bygge huse af tørvene og gå på jagt efter bær mellem lyngen. Deres sparebøsse blev fyldt ved at de i deres fritid samlede tang, der voksede nær ved kysten, og brændte den tørre tang for at få asken, hvoraf jod blev udvundet i England. Det var også en lektie i kemi for de små piger.

Sent om efteråret skulle der laves lys. Det opsamlede fedt fra husholdningen og den fede lever af små fisk, der ikke kunne sælges, blev samlet, kogt i store kedler og renset. Så blev lange strimler dyppet i fedtet for at lave lys eller senere hældt i forme med snoren holdt i midten af formen. Det var sjovt for små piger og for den sags skyld også for de store, især da Ingeborg gav børnene lov til at lave små legetøjslys og mange andre ting, som de ældste ikke fik lov til at gøre. Så blev en stor dynge nye lys stablet pænt op på en hylde i oplagsrummet til brug for de lange vinteraftener.

Fedtet, der blev tilovers, blev blandet med Alkali fra tørve-

asken og lavet til sæbe til brug i husholdningen. Det var også af interesse for de årvågne piger, men barnepigen var mere påpasselig dér. Ingen eksperimenter med den varme sæbe, var den udtrykkelige ordre. Men alligevel var der en chance for at skære den varme sæbe i kager og at lave figurer, forestillende mænd, køer og heste.

Gennem hele sommeren måtte haven passes. Det var kvindens arbejde, eller arbejde for gamle mænd. De raske og rørige måtte være på havet, hvor fisken er, for fisk betyder penge og de ting, som man kan købe for penge. Men at grave jorden om foråret, så frø, luge ukrudt og høste var også sjovt. Da haverne var små, blev ingen trætte af at dyrke dem, og kvinderne kunne altid rose sig af deres egen dygtighed, når hvide, melede kartofler og lækre, gule vitaminrige kålrabi blev bragt dampende ind på bordet.

Sent på sommeren og tidligt om efteråret fulgte de ubeskrivelige glæder, der var forbundet med at plukke bær. Alle, som ikke fiskede, var med. Langt, langt borte, syntes det de små størrelser; oppe mellem klipperne og lyngen lå bærmarkerne, blåbær, tyttebær, multebær — herlige i smagen. Hvilke små piger kunne man forvente skulle fylde deres kurve, når det var så godt at spise dem! Efter en lang dag vendte så hele selskabet, blå af bærsaft omkring munden og med fingrene plettet deraf, tilbage med store kurve fulde af bær. Og den næste dag og de følgende, når frugten blev lavet til grød, eller blev syltet eller henkogt, var dage, som det var værd at vente på et helt år.

Når efterårets og vinterens mørke dage kom, havde pigerne endnu mere morskab. Så tog mor nemlig ulden fra oplagsrummet, den uld, som var blevet klippet om foråret, da fårene, til børnenes fryd, havde vredet og snoet sig under stærke, unge mænds og kvinders saks. Ulden blev vasket, torret og kartet, altsammen i hånden. Selv små børn kunne lære at karte ulden til lange, bløde ruller. Så blev ulden spundet til tråd. Anna og Petroline havde deres egen lille spinderok, thi deres moder troede, at tidlig beskæftigelse skaber mulighed for et lykkeligt liv. Efter at der var spundet, kom vævningen. Væven blev stillet op i den store dagligstue. Moderen prøvede den først, sad som en dronning foran væven og skød skyttelen ind og ud og pressede tråd mod tråd, indtil hun var sikker på, at alt var i orden. Efter at hun havde bestemt sig til mønstre, farver og længder, blev de, hun kunne stole på, sat til at arbejde, eller en erfaren gammel kvinde blev beskæftiget med at væve. Ingen lille pige fik lov til at gore mere end at se til, undtagen naturligvis når kvinden var ude, så blev skyttelen flyttet frem og tilbage nogle gange, men ikke ofte, for væven var hellig, og urigtige tråde blev hurtigt opdaget, og så vankede der skænd af moder. Dog,

i tidens løb blev pigerne undervist i at væve. De morede sig ved at overstænke og koge den hvide uld i en grumset vædske og få den til at komme op i en smuk rød, blå eller gul farve. Til sidst kom de næsten hellige dage, hvor der skulle måles, skæres til og syes. Moder og kvinderne tog sig af undertøjet og børnenes tøj, hvorimod en rigtig skræder, der sad på et stort bord med benene over kors, kom ind for at lave benklæder og jakker til mændene. Naturligvis måtte pigerne lære at sy, og de blev undervist i, hvorledes de skulle lave deres egne mønstre, når de syede tøj til deres dukker.

De stadige krav, som fiskeriet stillede, optog også meget af kvindernes, børnenes og de gamle mænds tid.

Sildefiskeriet om efteråret og vinteren var det mest spændende. Så tog mangen en betydelig person ind hos Gaardenfamilien; og pigerne, der for engangs skyld var stille og rolige, hørte megen klog tale.

Fra februar til begyndelsen af april søgte torsken ind til grundet vand for at lægge æg, og torskesæsonen var inde. Torsken, der fanges i garn, skæres op på en speciel måde af fiskerne, så at den vil ligge fladt. Leveren lægges i store tønder, så man senere kan trække levertranen ud; det andet affald kommer i andre tonder til gødning og anden brug. Torsken saltes så og lægges i nogen tid i stærk lage. Når den tages op, vaskes den i havvand og lægges på øens rene granitklipper og vendes to gange om dagen. Når de er tilstrækkeligt tørre, stables fiskene op i løse pyramider, som, for at de ikke skal rådne, tages ned og bygges op igen hver eller hveranden dag. Til sidst, når den er helt ren, ja næsten snehvid, er torsken tør nok til eksport.

Når den travle fiskerisæson er forbi, opvarmes torskeleveren i store jernkedler, inden i hvilke der er en varm kedel igen, for at udtrække olien, som sælges til medicinske formål. Fiskerne fanger torsken, renser, åbner og salter den; men de, der er i land, må tage sig af torringen. Det betyder stadigt, regelmæssigt tilsyn gennem sommermånederne.

Om sommeren og mellem årstiderne fanges helleflynder, hviddinger, laks, flynder og mange andre fisk, som giver arbejde og fode til det lille samfund. Engang imellem driver en stor hval en stor stime sild mod land. Så er der rigtig spænding. De små fisk fanges, og som regel til sidst hvalen. Så er der virkelig glæde, for hvalspækket er penge værd.

Et liv som det her omtalte fæstnede i pigernes hukommelse den virksomhed, som mennesker lever af timeligt. Det var af uvurderlig betydning.

Der var mange enkle fornøjelser. At gå på jagt efter æg om foråret på de bare klipper, der ragede op af vandet i nærheden af øen, og at plukke bær om efteråret, horte til dem, man glæ-

dede sig mest til. Eftersom pigerne blev ældre, plejede de fem stærke og kække onkler i Hovik at ro rundt om øen og få lov til at tage pigerne med på et besøg til deres bedsteforældre. På sådanne ture i bølgegangen begyndte de at forstå frygten for havet.

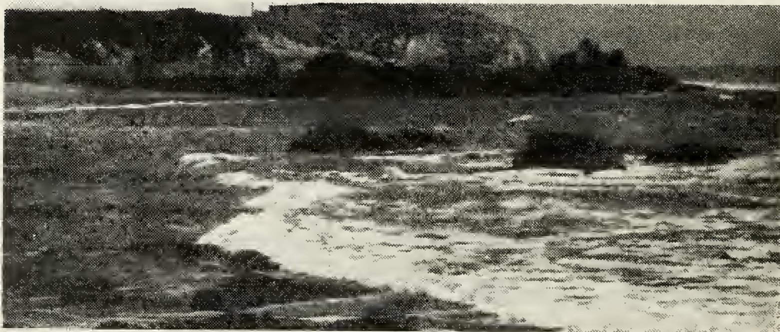
Når faderen kom hjem fra sine ture, blev børnene stille af ivrige forventninger. Hvad havde han med til dem denne gang? Sommetider en lille perle fra Italien, en knipling fra Frankrig eller et mønster fra England. Undertiden kom han hjem med en mærkelig frugt, gul og duftende. Men han kom altid med det kærlige blik i øjet.

Da Anna nærmede sig de ti år, oplevede hun en ny, herlig form for fornøjelse. Hendes fader begyndte at tage hende med på sine ture til fastlandet. Hun tog til Kristiansund, en by med rigtige gader, til Trondhjem (nu Trondheim), den gamle norske hovedstad, og gik ind i den ældgamle domkirke, som var stor nok, syntes hun, til at rumme de tusinder af fiskere i Titran i sildesæsonen. Forældrene sørgede for, at børnene lærte gennem oplevelser.

Alt dette, hjemmelivet og det udenfor, gennemtrængtes af religiøs indflydelse. Den gamle kirke på Titran var blevet ødelagt, den nye kirke var blevet bygget på naboøen Hitra (i Dolm), beliggende mange timers bådsejlads derfra. En eller to søndage om måneden — hvis havet var roligt — roede hele husstanden til kirke for at overvære middagsgudstjenesten. Dagen i forvejen var maden blevet lavet og sat ned i høkasser i bådene. De tog af sted tidligt søndag morgen, syngende medens de roede. Gudstjenesten blev efterfulgt af frokost og et par timers besøg hos venner og bekendte. Så hjem igen.

Når husstanden ikke roede til kirken, hvad der ikke kunne gøres i dårligt vejr, blev der afholdt familiegudstjeneste i hjemmet, ledet af herren i huset.

(fortsættes).

Meddelelse til alle medlemmer!

Ifølge instruktioner fra Kirkens øverste autoriteter er det Kirkens orden, at forsamlingen ved møderne *ikke* skal rejse sig op under fællessangene, men blive siddende under afsyngelsen. Dette bedes overholdt såvel ved søndagsmøderne som ved organisationernes møder.

Missionspræsidentskabet.

Referater fra grenskonferencerne

Silkeborg, 17. januar.

Konferencen i Silkeborg begyndte kl. 8,30 med præstedomsmøde, og vi havde den store glæde at se en af vore brodre, Jens S. Larsen, blive ordineret til ældste. Derefter hørte vi fra distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, der talte ud fra ordene »Dersom I elsker mig, holder I mine befalinger.« Han fremkom med eksempler på den magt, som præstedømmet indebærer, og de pligter, der påhviler dets indehavere i hjemmet og i Kirken. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, talte også til os om præstedømmet, dets magt i forhold til andre magter, Guds forhold til mennesker, og betydningen af at holde sit legeme rent. Tilstede 10.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, og vi fik lejlighed til at høre fra alle klasserne. Først udførte de små børn et lille program, inden de gik til deres klasser. Der var to talere og en sang af bornekoret. Senior- og Juniorklassen havde intet klassearbejde, men havde i stedet to talere. Emnet var: Er det nødvendigt at lære om religion? Tilstede 36.

Kl. 11,25 afholdtes et specielt vidnesbyrdmøde. Vi fik her lejlighed til at opretholde missionens, distriktets og grenens autoriteter. Derefter sang søster Solveig Karlsen en solo, »Mit vidnesbyrd«, og tiden blev derefter overgivet til søskende. Vi havde en opbyggende tid sammen, og der blev båret mange dejlige vidnesbyrd. Tilstede 19.

Konferencens sidste møde var aftenmødet kl. 19,30. Aftenens første taler var grensforstanderen, ældste Peer K. Kristensen, der talte om de forskellige trossamfund, den kirke, Jesus Kristus oprettede, medens han vandrede på jorden, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Søstrene Ulla Nielsen og Tove Jorgensen sang en duet, »Er Gud for os«, hvorefter distriktspræsident S. LaVar Christensen talte om Guddommen, vor Kirkes organisation og dåbsmåden. Derefter fik vi en orgelsolo af søster Valborg Karlsen, og aftenens sidste taler var præsident Ernest A. Jensen, der talte om de betingelser, der kræves for at komme ind i Guds rige, hvad det er, der forandrer mennesket ved dåben, og fremdrog de forskellige dåbsmetoder. Tilstede 37.

Vi havde gennem hele konferencedagen folt, at Guds Ånd havde været tilstede iblandt os, og det var med taknemmelighed i vore hjerter, at vi kunne skilles.

P. K. K.

Aalborg, 16. og 17. januar.

Konferencen i Aalborg indledtes lørdag aften med en grenskoncert under ledelse af broder Chr. H. Tranholm.

Søndag morgen afholdtes præstedomsmøde kl. 8,30. Missionspræsident Junius M. Sorensen talte til præstedømmet om det ansvar, der hviler på enhver, som bærer det hellige præstedømme. Tilstede 14.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor søndagsskoleforstander Anton Falden ledede programmet, der blev udført af 1., 2. og 3. klasse samt junior- og seniorklassen. Efter programmet blev forskellige brødre og søstre kaldt til at tale. Tilstede 75.

Kl. 14 var der nadvermøde, og under dette møde talte medlemmerne af grensforstanderskabet samt grenssekretæren. Til slut hørte vi distriktspræsident, ældste Kay L. Flinders, der talte om profetier før og efter Kirkens gengivelse. Tilstede 37.

Konferencens sidste møde var søndag aften, hvor grensforstanderen, broder Chr. Holm Bendtsen, talte om det melkisedekske præstedømme og om lydighed mod vor himmelske Fader. Derefter talte distriktspræsident Kay L. Flinders om sit eget liv, og til slut hørte vi missionspræsident Junius M. Sorensen, der talte om nødvendigheden af at lære evangeliet at kende, og at holde Visdomsordet. Tilstede 70.

Som afslutning på konferencen holdt Kvindelig hjælpeforening fest og bazar mandag aften. *C. H. B.*

København, 17. januar.

Efter at præstedømmet som sædvanlig havde afholdt sit møde søndag morgen, begyndte vi vor konference med søndagsskole. Vi sang først »Vær velkommen, søndag morgen«, hvorefter ældste Gary Jensen åbnede med bøn. Børnekoret sang »Giv tid«, og Jette Olsen genfortalte Davids 8. salme. Lise Weigert talte, efterfulgt af en pianosolo ved Oda Nielsen; dernæst hørte vi en deklamation af Marion Als. Også lærerkræfterne hørte vi et par ord fra, Flemming Hall fortalte om sit arbejde som lærer, og Olivia Petersen om børneopdragelse. Imellem disse to taler sang børnekoret »Jeg ved en lærkerede«, og vi havde derefter fornøjelsen at høre nogle ord fra en broder fra Texas, U.S.A. Vi sluttede med at synge »Tak for vor skole«, og bøn ved Anna Kragh. Tilstede 103.

Vi indledede nadvermødet med at synge »Hav tak for profeten, du sendte«, og efter bøn ved Flemming Hall fik de nye søskende, som var blevet døbt samme morgen, håndspålæggelse. Derefter blev missionens, distriktets og grenens autoriteter og funktionærer opretholdt. Nadversang »O Helligånd«, og efter at nadveren var velsignet og omdelt, talte 1. rådgiver i grensforstanderskabet, broder Harry Hvistendahl, hvis emne var kirkearbejdet, og han sagde bl. a.: »Arbejdet for Kirken er ulønnet, men de store velsignelser, som vi får ved at udføre det, kan ikke måles i størrelse med anden form for løn«. Som anden taler hørte vi præsidentinden for Primary, søster Karen Stil-

ling, som sagde, at Primary er Kirkens vigtigste organisation, fordi den lægger den første tro i børnenes hjerter samtidig med, at den giver dem den nødvendige støtte ved i praksis at omsætte evangeliet i handling. Tredie taler var søndagsskolens forstander, broder Louis Nielsen, som talte om søndagsskolens pligt til at lære børnene og de unge en god moral i forbindelse med en sand fortolkning af evangeliet. Derefter sang en missionærkvartet »En gang vil vi forstå«. Søster Anna Andersen, præsidentinde i Kvindelig hjælpeforening, talte om hjælpearbejdet, som er en velsignelse både for dem, der bliver hjulpet og for dem, der hjælper. Præsidenten i GUF, broder Gustav Olsen, mindede os om GUF's betydning i oplysnings- og opdragelsesarbejdet. Sjette taler var præsidenten i Genealogisk forening, broder Harry Petersen, han understregede genealogiens betydning for Kirken og nævnte bl. a., at uden Genealogisk forening ville Kirken ikke eksistere, den ville ganske simpelt blive taget fra os, hvis vi ikke udførte det vigtigste af alt arbejde — dåb for de døde. Sidste taler var 2. rådgiver i grensforstanderskabet, broder Paul Kragh, han sagde, hvad enhver burde være overbevist om, at vi kun kan arbejde for Herrens værk, når vi gør det i bevidstheden om, at det er for Herren, vi arbejder. Vi sang til slut »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«, og broder Kai Lykkegaard Nielsen sluttede med bøn. Tilstede 73.

Konferencens sidste møde, søndag aften, begyndte med, at koret sang »Pilgrimskoret«, hvorefter vi som første taler hørte grensforstander, broder Aage Stilling, hvis emne var kirke og religion; der findes mange kirker i dag, som påstår, at de har det sande evangelium, men, sagde han, der har aldrig fra tidernes morgen været mere end een sand kirke på jorden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke på jorden, den eneste kirke, der har det hellige præstedømme, som har magt og myndighed til at handle i Guds navn.

Derefter sang koret »Gå ind ad den snævre port«. Distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, talte om evangeliets gengivelse og vidnede om Kirkens sandhed. Han sluttede med at udtrykke sin glæde over at have set mange nye ansigter blandt deltagerne i dagens forskellige møder, det er hans overbevisning, at Kirken er i stadig fremgang. Han gav os flere lignelser, som med al tydelighed viste os, at vor Kirke er den eneste kirke, der har det sande evangelium.

Koret sluttede det sidste af dagens dejlige møder med at synge »Priser vor Gud«, hvorefter broder Harry Petersen sluttede med bøn. Tilstede 127.

E. H. L.

Slagelse, 24. januar.

Slagelse gren indledte sin konference med søndagsskole kl. 10. Vi hørte taler af søster Marie Pedersen, broder Alfred Pedersen, broder Viggo Elkjær, søster Mary G. Sorensen, og ældsterne Ronald Jensen og Gilbert Olsen. Imellem talerne var der en duet ved Gudrun og Annelise Pedersen og en duet ved ældsterne Ronald Jensen og Allen Eliason. Tilstede 15.

Efter søndagsskolen holdtes præstedømsmøde, hvor distriktspræsidenten, ældste Werner Rønne, talte om præstedømmets arbejde, og den kraft, det har. Missionspræsident Junius M. Sorensen talte om præstedømmets fuldmagt, som er givet til denne Kirke, og om den magt, det har. Tilstede 7.

Kl. 14,30 afholdtes nadvermøde. Efter at missionens, distriktets og grenens autoriteter var blevet opretholdt, blev nadveren omdelt, hvorefter broder Alfred Pedersen talte om det ansvar, som vi har fået af vor himmelske Fader til at arbejde i Kirken. Søster Esther Petersen talte om Kvindelig hjælpeforening og dens arbejde verden over, og om den glæde, det er at arbejde for vor Gud. Derefter talte broder Viggo Elkjær om søndagsskolen og dens arbejde for både store og små og om dens oprettelse for godt 100 år siden, og om hvad der læres i skolen. Til slut talte broder Kai Lykkegaard Nielsen om den selvkontrol, man skal have for at efterleve Guds befalinger. Tilstede 15.

Konferencens sidste møde var aftenmødet kl. 19. Første taler var grensforstanderen, ældste Allen Eliason, som talte over den 13. trosartikel. Derefter hørte vi distriktspræsidenten, ældste Werner Rønne, der bl. a. omtalte Apostel Henry D. Moyles besøg og fortalte, at han under mødet i Malmø havde talt om åbenbaring, som findes i vor Kirke ligesom i fordums tid, og at Præsident David O. McKay ved et møde i Apostlenes Råd havde fået en åbenbaring. Aftenens sidste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, der fortalte, at Apostel Moyle havde udtalt, at hans fader var en retfærdig og troende mand, som havde talt med Martin Harris, der på sit dødsleje havde udtalt, at det var sandt, at Mormons Bog var givet fra vor himmelske Fader. Præsident Sorensen talte endvidere om, at menneskene skulle holde Visdomsordet, fordi det er blevet åbenbaret til jorden. Konferencen sluttede med bøn ved søster Mary G. Sorensen. Tilstede 20.

A. P.

Esbjerg, 24. januar.

Det første møde under grenskonferencen var præstedømsmødet kl. 8,30, hvorunder vi hørte fra distriktspræsidenten, ældste Dennis Christensen, der talte om tempelbygningen, og fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, der omtalte præstedømmet. Imellem de to taler hørte vi en missionærkvartet. Tilstede 10.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole. Vi overværede her et dejligt program, bestående af taler og sang udført af søndagsskolens forskellige klasser. Til slut blev der på præsident Anton Jensens foranledning kaldt på forskellige søskende og missionærer, der bar deres vidnesbyrd. Tilstede 45.

Umiddelbart efter søndagsskolen blev der afholdt vidnesbyrdmøde, hvorunder nadveren blev administreret. Missionens, distriktets og grenens autoriteter blev opretholdt, hvorefter tiden blev overgivet

til medlemmerne, og mange benyttede lejligheden til at bære deres vidnesbyrd. Som afslutning på dette møde hørte vi fra missionærkvartetten. Tilstede 23.

Konferencens hovedmøde afholdtes kl. 19. Vi hørte først en tale af grensforstanderen, ældste Finn Thomsen, over emnet »Livet efter døden«, hvorefter vi fik en sangsolo ved søster Thersa Ferrell. Derefter talte distriktspræsidenten, ældste Dennis Christensen, om synden, og vi fik så igen lejlighed til at høre missionærkvartetten synge. Som afslutning på den yderst vellykkede konference hørte vi fra præsident Anton Jensen, der talte over Mormons Bog. Tilstede 46.

Aa. H.

Skive, 30. og 31. januar.

Konferencen i Skive gren begyndte lørdag aften den 30. januar, da ca. 20 søskende og venner samledes til en festaften. Efter åbningssang og bøn var der forskellig underholdning: musik, sang og forskellige små konkurrencer, hvor vinderne fik overrakt små præmier. Vi havde lejlighed til at høre nogle sange fra missionærerne, og da vi sluttede med fællessang og bøn, var vi alle enige om, at det havde været en helt igennem vellykket aften.

Søndagens program begyndte kl. 8,30 med afholdelse af præstedomsmøde. Der var 5 tilstede.

Kl. 10 var der søndagsskole, og det blev en dejlig oplevelse at overvære dette møde. Efter åbningssang og bøn hørte vi et par sange fra børnene; derefter blev flere af Kirkens medlemmer samt en ven af Kirken kaldt op for at holde nogle korte taler. Tiden blev så overgivet til distriktspræsidenten, ældste Kay L. Flinders, der rettede nogle gode ord både til børnene og til de voksne. Som slut på formiddagens taler hørte vi fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, der på en interessant og belærende måde fortalte lignelsen om det tabte får og mange andre gode ord til alle. Tilstede 32.

Nadvermødet begyndte kl. 14, og under mødet foretog distriktspræsident Kay L. Flinders opretholdelsen af missionens, distriktets og grenens autoriteter. Præsident Ernest Anton Jensen opfordrede de tilstedeværende til at bære deres vidnesbyrd. Præsident Jensen sluttede dette vidnesbyrdmøde med selv at bære sit store vinesbyrd om Kirkens sandhed. Tilstede 14.

Konferencens sidste møde, aftengudstjenesten, blev afholdt kl. 19, og vi havde her lejlighed til at høre fra grensforstanderen i Skive, broder Alfred Jensen, distriktspræsidenten, ældste Kay L. Flinders, og præsident Ernest Anton Jensen. Det var et dejligt møde og gode og inspirerede taler, vi hørte, og det var med tak i vore hjerter til vor himmelske Fader over, at Han velsignede vore møder gennem hele denne konference så rigt med sin ånd, at vi sluttede denne aften med sang og bøn. Tilstede 16. *B. M.*

Herning, 31. januar.

Konferencen indledtes med præstedomsmode kl. 8 under ledelse af grensforstanderen, broder Edgar Dodd. Distriktspræsidenten, ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen talte til brødrene. Tilstede 7.

Sondagsskolen, der blev ledet af sondagsskoleforstanderen, broder Magnus H. Mouritzen, fremførte et dejligt program over Mormons Bog. Talerne, der blev holdt af børn og unge, var ualmindelig fine. Derefter sang børnene, hvorpå søster Mary G. Sorensen sang en sang for børnene. Der var 28 tilstede, og det var et dejligt mode.

Efter søndagsskolen var der vidnesbyrdmøde, hvor alle voksne, ialt 18, bar deres vidnesbyrd, og vi havde virkelig Guds Ånd med os. Tilstede 20.

Aftenmødet begyndte kl. 19. Missionens, distriktets og grenens autoriteter blev opretholdt, og nogle få aflosninger og indsættelser blev foretaget i grenen. Grensforstanderen, der ledede mødet, holdt en kort tale, hvorefter distriktspræsidenten, ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen holdt to inspirerende taler, der dannede konferencens afslutning. Der var 20 soskende og venner tilstede, og vi var alle enige om, at det havde været en dejlig konference. *E. D.*

Fredericia, 31. januar.

Grenskonferencen i Fredericia indledtes med sondagsskole kl. 10. Der blev fremfort et dejligt program med taler fra junior- og seniorklassen, og efter programmet takkede grensforstanderen, broder Johs. Liljengren, alle de deltagende og især de flittige søstre, som har gjort et stort arbejde i grenen. Derefter var der tid til at høre fra nogle af de tilstedeværende, som bar deres vidnesbyrd. Hele mødet var præget af en vidunderlig ånd. Tilstede 18.

Efter søndagsskolen blev der afholdt nadver- og vidnesbyrdmøde. Efter nadveren blev missionens, distriktets og grenens autoriteter opretholdt, hvorefter tiden blev overgivet til vidnesbyrd, som alle var opbyggende og fælles i udtrykket om, at Kirken er sand og at evangeliet blev gengivet ved åbenbaring fra himlen. Tilstede 18.

Kl. 17,30 afholdtes præstedømsmøde, hvor distriktspræsidenten, ældste Dennis Christensen, og broder Bruno Naumann fra Esbjerg talte om præstedømmets pligter og om at leve værdigt og pænt, så de, der holder præstedømmet, kan gå i templet, når det står færdigt i Schweiz. Tilstede 7.

Ved aftenmødet kl. 19 talte grensforstanderen, broder Johs. Liljengren, distriktspræsidenten, ældste Dennis Christensen, og broder Bruno Naumann, og imellem talerne sang en kvartet af missionærer fra Esbjerg. Til slut takkede grensforstanderen alle, som havde hjulpet til, at konferencen var blevet så vellykket, og ved afskeden var alle enige om, at Gud havde velsignet hele konferencen. Tilstede 18.

J. L.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Vi kan blive velsignet.

Når vi begynder et nyt år, er det passende tid at tænke over og stille det spørgsmål: Hvorledes vil min status stå ved slutningen af året? Vil jeg være stolt af den, eller vil jeg prøve på at finde undskyldninger for, hvad jeg har gjort eller undladt at gøre? Hvis vi lever hver dag, som den bør leves, gør alt det gode vi kan, holder alle budene hver dag, vil der ikke være noget at fortryde ved slutningen af året.

Herren har sagt: »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.« (Mal. 3:10). Det vil være godt for os ofte at læse hele dette kapitel i Malakias.

Alt, hvad vi ejer, er Herrens. Han har givet os det, for at vi kan nyde det, medens vi lever på jorden. Kan vi føle os frie til at nyde alle de mange vidunderlige velsignelser han giver os, hvis vi ikke yder noget til gengæld? Alt, hvad han forlanger af os, er, at vi giver agt på hans råd og adlyder hans befalinger. Hans veje er lette og sikrer os glæde, fred og lykke. Mange føler, at de kan nyde alle de velsignelser og privilegier, som kommer til medlemmerne af denne store Kirke, uden at de selv gør noget for at hjælpe med til at føre værket fremad.

Tiendeloven, som den nu forstås og praktiseres af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev givet ved åbenbaring til Profeten Joseph Smith som svar på en bøn, i hvilken Profeten søgte Herren for at vide, »hvor meget han forlanger af folkets ejendele i tiende.« Herren svarede, at »begyndelsen til mit folks tiende« består af »al jeres overflødige ejendom«. Og derefter skal de »betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig.«

For medlemmerne af Jesu Kristi Kirke er tiendeloven derfor lige så meget Guds lov, som dåben er det. Ingen er tvunget til at adlyde den ene mere end den anden; og ingen modtager velsignelsen af nogen af dem uden lydighed mod dem. Til dem, som anerkender tiendeloven som en Guds lov, behøver vi ikke at sige mere for at overbevise dem om den dyd, det er at betale en tiendedel af deres årlige indkomster.

En mand, som betaler tiende blot for at hans navn skal figurere i bøgerne, vil naturligvis modtage sin belønning: han vil have sit navn i bøgerne. Men den, som giver, fordi han elsker at hjælpe andre og for at fremme retfærdighedens sag, og som giver glad og med taknemmelighed i sit hjerte, får også sin belønning; thi ved at give vil han i virkeligheden modtage.

Her er nogle få grunde til, at vi burde være fulde tiendebetalere:

Jeg ønsker at være ærlig overfor alle mennesker. Jeg har den bedste lejlighed til at bevise det ved at betale tiende.

Jeg ønsker at være i stand til stadig at kunne bede »Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere.«

Jeg ønsker at være værdig til at kunne nyde nadveren, »ved at holde de befalinger, som han har givet dem.«

Jeg ønsker at være loyal mod Kirken og betale min del af Kirkens udgifter.

Jeg ønsker den sparsommelighed, som kommer af at betale tiende.

Jeg ønsker at blive en »Frelser på Zions Bjerg«. Ikke-tiendebetalere kan ikke opnå denne ophøjede stilling med hensyn til tempelarbejde.

Jeg ønsker at have samarbejde med den bedste af alle kompagnoner, »Gud«.

Jeg ønsker en arv på denne jord. Det er at blive celestialiseret.

Jeg ønsker at udvikle ædelmodighed uden forfængelighed, tiendebetaling er det bedste til dette formål. Alt, hvad der er under en tiendedel, er ikke fuld tiende.

Lad os huske: Det er meget lettere både for sjælen og for tegnebogen at overholde tiendeloven hver uge eller måned end at prøve at gøre det op ved slutningen af året. Hver gang vi modtager vor løn, tilhører en del af den Herren.

Det er ved overholdelse af denne lov, at Kirken er i stand til at gå fremad, og at Herrens hensigter opfyldes.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Bemærk:

Ifølge Kirkens orden er aftenmødet den første søndag i marts overladt Kvindelig hjælpeforening. Der er af Generalbestyrelsen i Salt Lake City udarbejdet et interessant program, og vi opfordrer indtrængende alle søskende og venner til at overvære dette møde, som vil være et af de bedste møder i Kirken.

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter*, om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer*, bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

Søndagsskolen.

Nadververs for marts—april 1954:

Mens vi af den hellige nadver få,
i Jesu navn og til Hans ære,
lad os huske og være sikre på,
at hjerte og hænder skulle rene være.

Ærer du dit kald som arbejder i søndagsskolen? Ved du, hvad det betyder at være lærer for de unge eller lærer for de voksne?

»Hvad er det, du laver?« Dette spørgsmål stillede Præsident Brigham Young til en stenhugger, som stod med sin hammer og mejsel i hånden, i færd med at hugge stykker af granitten. Stenhuggeren så op på Præsident Young, temmelig spørgende, og sagde »Jeg hugger sten«.

Præsidenten gik hen til en anden stenhugger. »God morgen«, sagde Præsidenten, »og hvad bestiller du så?« Manden lagde sit værktøj ned og så op på Præsident Young, idet han sagde, »Jeg hjælper med til at bygge et tempel til vor Herre.«

Der var stor forskel på formålet med de to stenhuggeres arbejde. For den ene var det bare et arbejde. For den anden var det et vidunderligt kald. Ved at han anbragte den ene sten ovenpå den anden, ville hele bygningen til sidst blive komplet. Det var, som om han byggede et tempel, i hvilken han skulle dyrke sin Skaber.

Hvilken af disse to stenhuggere ligner du? Den første? Er det blot et arbejde, du har hver søndag formiddag og som skal gøres. Eller ligner du den anden? Hvilket strålende privilegium er det at komme til søndagsskolen og undervise børnene om Guds veje, så deres liv kan blive beriget. Hvis du føler som den første, så skulle du ikke undervise i Kirken. Få den følelse, at du opbygger sjæle til Gud, således at når du kommer på den anden side, vil han sige, »Vel gjort, du gode og tro tjener.«

Kom til bønnemødet i rette tid, elsk din klasse, så de gør, hvad du ønsker de skal gøre. Lær dine lektier og bliv i stand til at fremstille dem med ord, som folk kan forstå. Hvis du gør disse få ting, vil du få held som lærer, du vil blive elsket som lærer, og du vil selv blive et lykkeligt menneske.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary.

I nogle måneder har vi skrevet om undervisning i Primary, og hvad lærerne bør være og hvad de bør gøre. Men standser du nogensinde op for at tænke over, hvad din pligt er, når du underviser børn? Pædagoger fortæller os, at måske har der aldrig været nogen tid, hvor religiøs undervisning og passende åndelig vejledning af børn var mere tiltrængt, end de er i dag. Frygt, usikkerhed og en forstyrret verden har givet vore børn et bittert anstrøg i form af forseelser og ligegyldighed. Du har en chance for at viske dette anstrøg ud. Kvinder er

aldrig blevet mere velsignet eller har fået et større kald end de, der har fået lejlighed til at arbejde med børn! Vær taknemlig for denne tillid. Vær flittige i jeres arbejde. Løft jeres hjerter og jeres stemmer til tak og pris for den velsignelse, I har fået.

Den bedste måde at vise jeres tak for den kostelige gave, som et sandt vidnesbyrd om evangeliet er, er ved at bibringe det samme overbevisende vidnesbyrd i drengenes og pigernes hjerter. Tag imod denne opfordring. Giv af jeres arbejde og jeres talenter villigt og uforbeholdent, og I vil få den store glæde, som ikke kan erfares på nogen anden måde end ved at give børnene fodfæste i evigheden.

»De skal også lære deres
børn at bede og at vandre
retskaffent for Herren«.
(L. & P. 68:28).

Primarys hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Vi skal ikke udføre tempelarbejdet for enhver, thi det angår ikke alle. Vi skal udføre tempelarbejdet for dem, som gennem deres tro og omvendelse er berettiget til at komme i det celestiale rige. Men så siger man: »Hvordan kan vi vide det? Vi søger i vore optegnelser for hundreder af år tilbage og udfører arbejdet for alle dem, vi finder.« Naturligvis gør vi det, for vi kan ikke dømme. Jeg ved ikke, om det ene menneske er værdigt og det andet ikke. Herren har givet os det privilegium at udføre arbejdet for hele vor slægt, naturligvis i det håb, at alle vil modtage sandheden, og da vi er af Israels hus, vil også vore forfædre, den ene generation efter den anden bagud, være af Israels hus, og derfor vil de være mere skikket til at modtage evangeliet, end de rene hedninger ville være. Hvis der nu er nogle af dem i vor slægt, som vi udfører tempelarbejde for, der er uværdige eller uvillige til at modtage ordinancerne i Herrens Hus, så vil Herren være den, der dømmer. Han vil omstøde ordinancen, og den vil ikke blive regnet som udført. Det ligger i Hans hånd. Vor pligt er at udføre det arbejde, som Herren har forlangt af os til frelse for vore afdøde.

Da vor Fader i himlen er en retfærdig Fader, må enhver sjæl på jorden få en lejlighed til at modtage evangeliet. Jeg vil gerne henvise Dem til nogle vers fra Lære og Pagter:

> Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores. De genstridige skal rammes af megen sorg, thi deres uretfærdighed skal forkyndes fra hustagene, og deres hemmelige gerninger skal åbenbares. (L. & P. 1:2—3).

(Uddrag af en tale af præsident for De Tolv Apostles Råd, *Joseph Fielding Smith).*

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Meddelelse fra Genealogisk forening i København

På utallige opfordringer opfører Genealogisk forening i København atter skuespillet »Broen«, nemlig *lørdag den 20. marts kl. 19,30.*

Vi håber, at mange vil komme tilstede for muligvis gennem skuespillet at få den rette forståelse af vigtigheden af genealogisk arbejde, og alle er hjertelig velkomne.

Bestyrelsen.

Gensidig Uddannelses-Forening

Hvad er betydningen af sukees? Har I sukees ved undervisningen i jeres klasser i GUF? Lærer I de unge noget, som de vil huske hele deres liv? Styrker I deres vidnesbyrd? Der er mange måder, hvorpå man kan blive en sukeesrig lærer eller få sukces i det daglige liv. Her er en lille historie om den »Hvide fjer«:

Den er om en uhyre rig guldmine i Afrika. Den fik sit navn på følgende måde:

Den mand, som oprindelig åbnede minen, gravede en skakt ca. 200 fod dyb, men fandt intet guld. Han tabte modet, kaldte det »uheld« og opgav det. Hans mere hærdede naboer sagde, han havde vist den »hvide fjer«, og minen blev kendt under det navn. Han solgte minen til en anden mand for 50.000 dollars. Den nye ejer gravede, efter blot en dags arbejde, en fod dybere i minen og ramte en guldåre, som har skaffet ham en stor formue.

Der er mange eksempler i livet på folk, som er gået en fod videre for at få sukees. Der er mange tragiske eksempler på mennesker, som har undladt at leve op til deres muligheder.

Et af Satans yndlingsredskaber er modløshed — den hvide fjer. Undskyldninger er straks parat. Har I nogensinde hørt om jeres eget arbejde, »altfor meget program«, »altfor svært«, »ikke tilstrækkelig tid«, »vi er altfor små«, o. s. v.

Forskellen mellem uheld og sukces er ofte blot een anstrengelse mere, som vi skal bestemme os til. Det ses ofte i sportsverdenen, hvor forskellen mellem vinderen og taberen måske blot er at ramme med et hårdere slag eller at slå lidt hårdere til bolden.

Studerer vi blot en ekstra halv time på vor lektie? Går vi bare en lille smule længere i vor venlighed mod andre?

GUF-medarbejdere, lad os søge Nephis tro og være klare over, at Herren giver ikke befalinger til menneskenes børn, undtagen han bereder en vej for dem til at udføre det arbejde, han befaler dem at udføre.

Den hvide fjer har ingen plads i de sidste dages helliges liv.

GUF's hovedbestyrelse.

Kom til stævnet i Randers 2.-4. juli

Fredag: Udflugt og Guld og Grønt Bal.

Lørdag: Forskellige møder.
Skuespil og anden underholdning.

Søndag: Vidnesbyrdmøde og Gudstjeneste.

Planlæg Deres sommerferie til 2. - 4. juli

Mormons Bog

Da vi har bragt i erfaring, at mange medlemmer er i besiddelse af de såkaldte udlånsbøger, vil vi meget gerne have alle, der har lånt disse bøger, til enten at returnere dem til de respektive distriktspræsidenter eller lade distriktspræsidenterne vide, at De har bogen, så vi kan være sikre på at have en fuldstændig optegnelse over udlånte Mormons bøger.

Missionskontoret.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

U. S. A.

Tidligere missionær i den danske mission, Richard Jensen og hustru Valeen, datter af tidligere missionspræsident i den danske mission, Edward H. Sorensen, har den 31. december 1953 fået en søn, som har fået navnet Richard Kimnor Jensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Fødselsdage:

Slagelse: Den 6. marts fylder broder Peter Nielsen, Flakkebjerg, 65 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 16. marts fylder broder Marius Eriksen Jensen 70 år. Hjertelig til lykke!

Haderslev: Den 19. marts fylder søster Sophie Ohlsen 70 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 28. marts fylder søster Anna Kretzschmer, Adilsvej 9, 80 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.

Søster Alice Stilling, datter af grensforstanderen i København, Aage Th. Stilling, og søster Karen Stilling, er den 24. februar i Salt Lake Templet blevet viet til Gordon L. Hansen, Twin Falls, Idaho, broder til de to tidligere missionærer i den danske mission, John D. Hansen og Vernon A. Hansen. Stjernen ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne.

Artikel 2: »Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.«

Menneskets handlefrihed.

Da jorden skulle befolkes, blev der afholdt et råd i himlen. Ved dette råd fremlagde Lucifer en plan, hvori han foreslog at frelse alle mennesker, og selv tage æren herfor. Dette forslag ville have tilintetgjort menneskets handlefrihed. Planen blev ikke godkendt, og Morgenrødens søn og en trediedel af himlens hærskarer blev kastet ud og kom ned på jorden for at friste og ødelægge menneskeheden.

Jesus, Guds Søn, modtog Faderens plan, der gav menneskeheden dens handlefrihed, friheden til at vælge mellem godt og ondt. Denne plan sejrede. Menneskets handlefrihed, som indebar retten til at dyrke Gud i overensstemmelse med menneskets egen samvittighed, er det kostbareste privilegium, som dødelige kunne få. Vi er ikke ansvarlige for andres synder, men vi kan ikke undgå at stå til regnskab for vore egne synder. Ifølge denne guddommelige plan vil ethvert menneske blive holdt ansvarlig, ikke alene for sine egne handlinger, men også for sine ord og endog for tankerne i sit hjerte. (Se Matt. 12:36; Ezekiel 8:17). Følgende ord af Nephi angående menneskets handlefrihed er klare og tydelige: »Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er.« (2 Nephi 2:27).

Den tanke, at Adam, ved at nyde af den forbudne frugt, bragte bitre, unødvendige synder over den menneskelige race, er forkert og misvisende. »Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.« (2 Nephi 2:25). Faldet var ikke en tilfældighed. Det gav os jordiske erfaringer, som var nødvendige for vor fremgang mod vejen til fuldkommenhed. Adam var vor stamfader, vor velgører og vor forkæmper. Ethvert menneske vil blive kaldet til ansvar for sine egne synder, men ikke for andres synder, for sine egne handlinger, ord, ja endog for sit hjertes tanker. Det endelige resultat af gode gerninger er lykke, af onde gerninger ulykke. Vi har alle magten til at vælge.

Kredslærerindernes budskab

»Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet.« (2 Nephi 2:16).

Formål: At bibringe os en følelse af vigtigheden af handlefrihed og at stimulere til intelligent anvendelse deraf.

Måske aldrig før i verdenshistorien er menneskets handlefrihed blevet så alvorligt truet. Måske aldrig for har der i hele menneskeheden været større behov for en erkendelse af værdien af dette princip.

Retten til at træffe vore egne afgørelser er et af de fundamentale privilegier, der er givet mennesket. Det er et gudgivent princip og samtidig et evigt princip. Ved rådet i himlen forelagde Satan en plan til menneskets forløsning, som ville have berøvet det dets handlefrihed. Vor himmelske Fader tog afstand fra denne plan, fordi den ikke var i overensstemmelse med guddommelige love. Hvor burde vi ikke pleje og hæge om dette handlefrihedens princip og vogte over det med nidkærhed imod enhver plan, som ville berove os det! Der findes de mennesker i verden, som hævder, at almindelige mennesker ikke er i stand til at regere sig selv eller til at træffe kloge afgørelser, og som derfor vil borttage menneskets handlefrihed og foregive at foreskrive hans livsform. Og mange synes villige til at opgive denne værdifulde ret, idet de mener, at de derigennem kan forbedre deres kår.

Hvorfor er handlefriheden så værdifuld? Fordi mennesket kun gennem udøvelsen af handlefriheden kan udvikle sig og gå fremad. Kun ved at kende godt og ondt og ved at vælge det ene eller det andet kan mennesket vise, hvad han er værd. Ingen kan nå den ophøjelse, som Gud har beredt for de retfærdige, og som er formålet med tilværelsen, ved nogen anden proces end ved at vælge det gode og forsage det onde.

Vi begræder ofte den kendsgerning, at der er mange hindringer på vor vej, at vi på alle sider er omringet af fristelser. Vi bliver irriterede over nødvendigheden af altid at skulle træffe afgorelser og vælge, idet vi vejer de utallige sagers og forholds fortjenester og mangler. Men lad os huske på, at hvert eneste valg, vi træffer, giver os mulighed for at vokse.

I 2 Nephi 2:11 læser vi: »Thi det er nodvendigt, at der er en modsætning i alle ting.« Præsident Brigham Young sagde:

»Der er ikke, har ikke været og kan aldrig være nogen som helst metode eller plan, opfundet af noget væsen i denne verden for at intelligensen kan eksistere evigt og opnå en ophøjelse uden at kende det gode og det onde — uden at smage det bitre og det søde. Kan folk forstå, at det i virkeligheden er nødvendigt, at modsatte principper forelægges dem, thi ellers ville denne tilværelse ikke være nogen

prøve, og da ville vi ikke have nogen mulighed for at udøve den os givne handlefrihed? Kan de forstå, at vi ikke kan opnå evigt liv, med mindre vi virkelig kender og fatter gennem vore oplevelser og erfaringer det gode og det ondes princip, lys og mørke, sandhed, dyd og hellighed og ligeledes last, ugudelighed og fordærv?« (Discourses of Brigham Young, side 66, 1941 udgaven).

Lad os ikke se på livets problemer og vanskeligheder som en grusom skæbne, der forfølger os, men snarere som lige så mange muligheder, hvorved vi kan bevise vor retskaffenhed og ærlighed, en prøve, hvorved vi kan få adgang til vor Faders rige. »Jeg har overvundet verden« var Frelserens højtidelige erklæring før hans korsfæstelse. Vi må også overvinde verden, dersom vi vil opnå evigt liv.

Distriktskonferencerne
i foråret 1954 vil blive afholdt som følger:

København	27., 28. og 29. marts
Esbjerg	3., 4. og 5. april
Odense	10., 11. og 12. april
Aarhus	24., 25. og 26. april
Aalborg	1., 2. og 3. maj

Fra missionsmarken

Randers:

Lørdag den 30. januar afholdt Kvindelig hjælpeforening i Randers en fest for grenens ældre medlemmer, grensforstanderskabet og missionærerne.

Kl. 17,30 samledes alle om de smukt pyntede borde. Der blev budt velkommen af præsidentinden, søster Anna Mortensen, og åbnet med sang og bøn, og maden blev velsiget af broder Thomas Kristensen.

Så blev maden serveret af vore fire missionærer, ældste Gregersen, ældste Christensen, ældste Morrell og ældste Bryson,som i dagens anledning havde ens hvide forklæder med blå flæser på. Der blev serveret hønsekødsuppe, oksekød og høns med citronsauce og kartofler, og is til dessert. Derefter var der underholdning: Søster Koitzsch sang en sang, som hun selv havde forfattet, og hvori der var et hip til hver af deltagerne, så blev der sunget rundesange, og der var en oplæsning og sang af broder Alex Nielsen, en tale af søster Christiane Christensen, en sang af vore fire missionærer, og en morsom historie ved søster Anine Jensen. Stemningen var god, og der var flere søskende, der tog sig en svingom.

Kl. 21 blev der serveret kakao og friskbagt kringle, hvorefter der blev sluttet med, at vi sang »Pris Gud« og bøn ved broder Rasmus Jensen. Tilstede 28.

A. M.

København: Tirsdag den 2. februar afholdt Kvindelig hjælpeforening et møde for kredslærerinderne, og det formede sig som en hyggeaften. Der blev åbnet med sang og bøn, hvorefter præsidentinden, søster Anna Andersen, bød velkommen og talte gribende til os angående kredslærerindearbejdet. Derefter talte søster Mary G. Sorensen, og hun sagde bl. a.: Lad aldrig sladder være med os, når vi går på kredsbesøg. Bestyrelsen havde dækket et festligt bord med forfriskninger og dejlige hjemmebagte kager, og der kunne vi så alle diskutere kredslærerindearbejdet. Vi sluttede med sang og bøn. Der var ialt 20 kredslærerinder tilstede. *I. L.*

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

ESBJERG:

26. december 1953:

Karl Ove Ilskov Nielsen, døbt af Ejnar Nielsen, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

17. januar 1954:

Niels Erik Valentiner, døbt af Erik S. Jensen, håndspålæggelse af samme.

Kaj Egon Krammer, døbt af Erik S. Jensen, håndspålæggelse af Knud Hentzen.

Irma Isabella Augusta Agnes Petersen Nielsen, døbt af Aage Th. Stilling, håndspålæggelse af Harry Petersen.

Bente Dahlgreen, døbt af Aage Th. Stilling, håndspålæggelse af Harry Petersen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

København: 4. oktober 1953: Paul Kristian Kragh ordineret til ældste af ældste Ernest Anton Jensen.

Aarhus: 15. november 1953: Jørn Julius Christensen ordineret til diakon af ældste Marcus Gregersen.

20. december 1953: Henning Peter Baisner ordineret til diakon af ældste S. LaVar Christensen.

Silkeborg: 13. december 1953: Knud Rasmussen ordineret til præst af Jens Enevold Nielsen.

Abildstrup Karl Peter Kristian Bruun ordineret til diakon af ældste S. LaVar Christensen.

17. januar: Jens Sonderhede Larsen ordineret til ældste af ældste S. LaVar Christensen.

Horsens: 5. januar: Kristian Pedersen ordineret til lærer af ældste Figat H. Breum.

10. januar: Hans Jørgen Sørensen ordineret til diakon af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Carl Emil Hansen ordineret til præst af ældste Marcus Gregersen.

Aalborg: 26. januar: Poul Eigil Andersen Falden ordineret til lærer af Anton Falden.

Eli Thorlak Hansen ordineret til lærer af Verner Andersen.

Emigrationer:

Hjørring: Anna Johanne Konnerup Kristensen er den 5. januar emigreret til Mesa, Arizona.

Odense: Den 12. januar er Laurits Peter Nielsen, Agnethe Elise Kristine Nielsen, Inge Nielsen, Tove Nielsen og Hanne Nielsen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Den 12. januar er Karoline Vendelbo Albertsen Magers emigreret til Salt Lake City, Utah.

Amager: Den 5. januar er Kurt Clifford Jensen emigreret til Payette, Idaho.

Dødsfald:

København: Søster Ida Louise Alfrida Bjørk døde den 1. januar, 72 år gammel, og blev begravet fra Kirken, Priorvej, den 9. januar. Æret være søster Bjørks minde!

Missionærforflyttelser:

10. februar: Glenn A. Smith fra Amager til Odense.

12. februar: Gary L. Jensen fra København til Aalborg.

15. februar: Bent A. Jensen fra Odense til Aalborg.

Missionærankomster:

Den 7. februar er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

Niels Peter Jensen og Betty K. Jensen fra La Grande, Oregon, beskikket til at arbejde i Frederikshavn.

Brenton Alvin Pack fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Gerald LaMar Hacker fra La Habra, Californien, beskikket til at arbejde i Amager.

George Eldon Jensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Juan Schwartz Hansen fra Monticello, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Ruth Henriette Hendrickson fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i København.

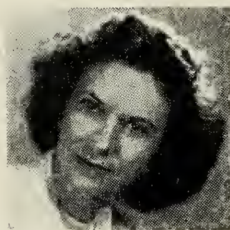
Wilbur Neil Jensen fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Niels Peter Jensen og Betty K. Jensen

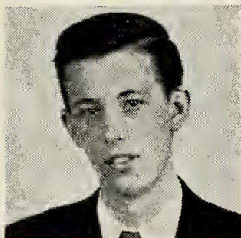
Gerald L. Hacker

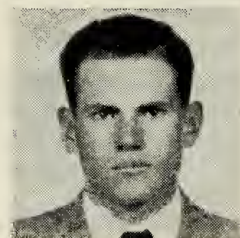
Ruth H. Hendrickson

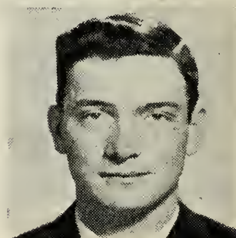
Brenton A. Pack

George E. Jensen

Juan S. Hansen

Wilbur N. Jensen

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Missionærafløsninger:

Den 3. februar blev ældste Victor C. Fonnesbeck fra Logan, Utah, hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i Amager gren.